

ZEILEN NAAR HET LOT

Van Gdansk naar La Rochelle

HOOFDSTUK 1

Langs de oever, waar de rivier zich met de zee verstrengelde, stond een oud houten schip. De romp, bedekt met een laag mos en zout, vertelde het verhaal van vele jaren en het dek, doordrenkt met de geur van de zeewind, leek getuige te zijn geweest van talloze avonturen. Dit was het schip waarmee Adela uit Lübeck was aangekomen, het schip dat een nieuw hoofdstuk in haar leven was begonnen. Voor haar waren de herinneringen aan die reis een mengeling van vreugde en pijn, en nu, terwijl ze naar het brandende wrak keek, voelde ze alles wat ze had gekend in rookwolken verdwijnen. [foto 1 begin]

Met glazige ogen staarde Adela naar het vuur dat het schip overspoelde. Beelden uit het verleden rolden door haar hoofd: de momenten met Hans, hun eerste blik samen, de warme stem die nog steeds in haar oren klonk. Elk van deze herinneringen was als een vonk die haar gevoelens aanwakkerde en ze kon ze niet wegduwen. Sterker nog, dat wilde ze niet.

Ondanks de lange tijd van scheiding verlieten de gedachten aan haar geliefde haar nooit. Met elke golfslag die tegen de kust sloeg, groeide haar twijfel. Zou hun lot ooit worden herenigd? Zou het gevoel dat zo intens was opgebloeid voor haar terugkeer overleven? Met elke dag die voorbijging, met elke herinnering, twijfelde ze er meer en meer aan dat ze ooit weer samen zouden zijn.

Adela had bijna de hele middag toegekeken hoe het schip in de vlammen verdween. Ze had gehoopt dat met de laatste vonken en de hoop as ook haar gevoelens voor Hans zouden uitdoven, maar toen ze thuiskwam, werden die gevoelens alleen maar sterker. Ze wist dat ze er iets aan moest doen, maar dat kon ze zich niet veroorloven zolang haar vaders gezondheidstoestand niet gestabiliseerd was. Ze wilde niet weggaan zonder de geruststelling dat er voor haar vader werd gezorgd, iets waarvan ze vond dat alleen zij dat kon.

Sinds de ziekte begon te verergeren wist Adela dat ze haar vader moest helpen om te herstellen. Elke ochtend en avond controleerde ze of het hem aan niets ontbrak, of hij de juiste medicijnen had gekregen en maakte ze aantekeningen in haar dagboek over het verloop van de ziekte en de daaropvolgende symptomen. De gedachten aan haar vader en zijn lijden waren ondraaglijk voor haar. Ze voelde zich machteloos, maar was vastbesloten om haar best te doen.

Ze had hun momenten samen in vuur en vlam gezien - de glimlach, de warme blikken, de beloftes. Nu stond alles in brand. Ze keek naar het brandende wrak en besloot:

- Laat het branden, samen met het verleden.

Toen de laatste vlam verdween, voelde Adela zich opgelucht. Het schip was slechts materie en de band die haar ooit met Hans had verbonden was nu slechts een herinnering.

Ze wist dat ze nu moest leven voor haar zieke vader en broer, met wie ze binnenkort misschien alleen zou zijn. Het schip was tot de grond toe afgebrand, maar Adela probeerde uit alle macht de gedachten aan de vlam van genegenheid voor Hans los te laten. Deze herinnering moest haar door het leven leiden, zoals de boot die ooit door de golven voer.

De vlam die langzaam uitdoofde was Adela's vader. Zwaar ziek probeerde hij tegen zijn ziekte te vechten, maar zijn lot leek voorbestemd. Zijn lichaam weigerde hem na verloop van tijd te gehoorzamen; het enige wat hij voelde was pijn en angst. Hij werd gekweld door gedachten dat hij zijn kinderen aan hun lot zou overlaten, met een schamel bedrag om hun eerste levensbehoeften voor een maand of twee te dekken. De hoge koorts hield hem

's nachts wakker, waardoor er meer tijd overbleef voor sombere gedachten.

Hij was zich echter niet bewust van de helpende hand van zijn vriend. Roland vreesde voor de toekomst van het gezin van zijn vriend en schreef een brief aan zijn dochter Adela. De brief stond vol warme woorden en steunbetuigingen. Hij was zich terdege bewust van de moeilijkheden waarmee Adela en Conrad te maken zouden kunnen krijgen met de komende winter en de onzekerheid van de epidemie, dus stelde hij voor dat ze bij hem in La Rochelle zouden komen wonen.

Roland's voorstel was een uiting van diepe vriendschap en bezorgdheid voor zijn geliefden. In de brief beschreef hij zijn huis als een veilige haven waar zijn broers en zussen weer rust en veiligheid zouden vinden. Hij beloofde Conrad een baan in de handelshaven en bood Adela hulp aan bij het vinden van een beroep dat bij haar verpleegkundige interesses paste.

Hij voegde er ook aan toe dat er in zijn huis altijd plaats zou zijn voor vrienden en familie en dat zijn deur altijd open stond voor wie hulp nodig had. Adela las de brief met ingehouden adem en voelde de emoties in haar opborrelen. Aan de ene kant verlangde ze ernaar om ergens veilig te zijn, maar aan de andere kant voelde ze dat ze een deel van haar verhaal achter zich zou laten door uit huis te gaan. [foto 2]

HOOFDSTUK 2

Tijdens een van de donkere avonden lag haar vader op bed, omringd door brandende kaarsen. Adela en haar broer hielden zijn handen vast en zijn ogen dwaalden door de kamer. Alles was zo stil en vredig, alsof de tijd had stilgestaan. Adela kon de geluiden van de straat horen - mensen die schreeuwden, karren die door de stad reden. De pest had niemand gespaard.

De stervende vader keek in de ogen van zijn kinderen en glimlachte flauwtjes. Zijn handen waren koud en zijn huid was bleek. Ze wisten dat dit het einde was. Adela kneep hem stevig vast en sprak zachtjes:

•We redden het wel.

Hij sloot zijn ogen en gaf zich over aan het onvermijdelijke. Zijn ziel verliet zijn lichaam en de wereld werd grijzer en droeviger.

Het was een regenachtige dag, alsof de hemel zelf met hen meehuilde. Het kerkhof leek nog somberder en de wolken hingen zwaar over de grafstenen. Dit alles gebeurde terwijl de kinderen hun eigen vader begroeven. Conrads kleine handen hielden een natte rozenkrans vast en zijn ogen stonden vol verdriet en onuitgesproken woorden. Het enige wat hij kon doen was zijn zus steunen en naar de houten kist kijken die langzaam in de kuil werd neergelaten, waardoor het leek alsof een deeltje van hem was opgesloten in zijn eeuwige rustplaats.

Adela hield zich stevig vast aan de arm van haar broer. Haar ogen waren rood van het huilen, maar ze probeerde sterk te zijn. Iedereen was doorweekt, maar niemand ging weg. Iedereen wilde dat hun laatste momenten met hun vader zo lang mogelijk zouden duren.

De regen liep over hun gezichten en vermengde zich met de tranen. Elke druppel voorkwam dat de broers en zussen hun benarde situatie vergaten. Hun vader was nu slechts een herinnering, maar die herinnering was zo levendig dat het pijn deed. En zo, op een regenachtige dag, begroeven de kinderen hun vader. Het was niet gemakkelijk. Maar ze wisten dat een vader altijd in de harten van zijn kinderen blijft, zelfs als hij er niet meer is. En de regen die viel was als een zegen uit de hemel die samen met hun tranen stroomde. Adela, vol hoop op het herstel van haar vader, verloor met zijn ziekte alles - haar ambities, de gedachte aan een betere toekomst en vooral de zin van het bestaan. Ze wist dat ze verder moest gaan voor Conrad. [foto 3]

HOOFDSTUK 3

De tijd verstreek en het meisje kreeg langzaam de energie en motivatie terug om meer over haar levensverhaal te weten te komen. Maar met de weken raakte ook het spaargeld op. Gedrenkt in wanhoop vond Adela het moeilijk om aan een baan te beginnen, maar ze moest voor haar broer zorgen en hem een kans op een opleiding geven. Ondanks de moeite die ze deed, faalde ze.

Dit alles werd gadeslagen door haar broer Conrad, die geen kleine jongen meer was. Hij groeide op, begreep steeds meer en beseftte dat hij de familie moest helpen. Hij besloot dat hij aan boord van het schip zou sluipen om het geld te krijgen waarmee ze konden overleven. Hij wist dat hij dit moest doen om de last van zijn zus te verlichten. Tegelijkertijd was hij zich ervan bewust dat Adela zijn plannen om geld te verdienen niet zou begrijpen. Ze had liever gezien dat hij een carrière als koopman zou volgen. Conrad nam de meest noodzakelijke spullen mee en vertrok vroeg in de ochtend door de vertrouwde straten van Danzig in de richting van de haven. Herinneringen begonnen zijn gedachten te vullen. Terwijl hij aan boord ging, dacht hij terug aan elk moment dat hij met zijn vader en Adela had doorgebracht. Hij werd even overmand door heimwee en schuldgevoel omdat hij zijn familie had achtergelaten.

Ondertussen, zich van niets bewust, stapte Adela uit bed en merkte dat haar broer niet in zijn kamer was. Verbijsterd keek ze uit het raam en zag Conrad richting de haven gaan. Ze volgde hem onmiddellijk. Toen ze de kade naderde, zag ze een menigte mensen en een schip dat afgemeerd lag in de nabijgelegen haven. Adela's hart klopte harder. Toen ze daar aankwam, viel haar blik op Conrad, die aan boord was. Ze bevroor en gedachten vol angst kwamen in haar op. Ze naderde haar broer en riep hem luid toe:

- Conrad! Wat ben je aan het doen! - Haar broer draaide zich om en in zijn ogen was zowel vastberadenheid als angst te zien.
- Ik moet dit doen, Adela. We kunnen zo niet doorgaan. Ik moet aan geld zien te komen om ons te helpen! - antwoordde hij, hoewel er aarzeling in zijn stem te horen was. Adela werd steeds bozer en riep uit:
- Begrijp je het dan niet! Het is gevaarlijk! Je kunt sterven! En ik mag je niet verliezen! Hun stemmen werden luider en luider en trokken de aandacht van voorbijgangers.

- Dat kan ik niet laten gebeuren! Ik moet sterk zijn, geloof me,” antwoordde Conrad in een poging zijn zus van zijn plan te overtuigen.

Adela voelde het in haar borrelen.

- Ik laat je niet alleen! Als je wilt zwemmen, ga ik met je mee! - besloot ze, met het gevoel dat ze geen andere keuze had.

Hun ruzie veranderde in een emotionele strijd waarin ze elkaar probeerden te overtuigen en hun band werd als nooit tevoren op de proef gesteld. Adela en Conrad, nog steeds in een gespannen sfeer, gingen aan boord van het schip. De houten planken kraakte onder hun voeten en de wind rukte aan hun kleren en bracht de geur van zee en avontuur met zich mee. Een gevoel van onzekerheid pulseerde in hun hart, maar ze wisten allebei dat er geen weg terug was.

Het schip was oud, maar nog steeds majestueus. De zeilen wapperden, ondanks de tekenen van het verstrijken van de tijd, trots in de wind. Toen de kapitein het teken gaf om weg te varen, voelde Adela de grond onder haar voeten verdwijnen. Haar hart klopte harder en beelden van het ouderlijk huis dat ze hadden achtergelaten bleven door haar hoofd dwarrelen.

Meteen nadat ze aan boord was gegaan, besloot Adela dat haar nieuwe leven aan boord moest beginnen met informatie inwinnen over haar bestemming.

- Hé, jij daar, in dat blauwe shirt! - riep ze - wat is dit voor schip en waar gaat het naartoe?

- Het is een oorlogsschip van de Hanze. We varen uit om de vloot te ondersteunen in het conflict met Engeland - riep de meiboom.

- Geweldig. Nog meer bloed en dood, net wat we nodig hadden,' dacht Adela, maar het enige wat ze hardop zei was iets tussen een dankjewel en een pijnlijke zucht in. Op dit moment had ze zin om haar handen te wringen en haar lot in handen van puur toeval te leggen, maar ze wist dat als ze niets deed, de gezondheid en het leven van haar broer constant in gevaar zouden zijn en dat kon ze niet laten gebeuren.

- Hé, als we hier toch zijn, kunnen we op zijn minst proberen wat geld te verdienen. Ik weet zeker dat ze in de oorlog wel een paar extra handen kunnen gebruiken om de gewonden te verbinden en te behandelen,' zei ze tegen zichzelf, terwijl ze probeerde niet aan het gevaar te denken en zich te concentreren op levend weggelopen.

- Eerst moet ik die dwaas, mijn broer, vinden, dan moeten we naar de wachtmeester voor voedselrantsoenen, vragen naar de mogelijkheid van bezetting en met de officieren onderhandelen over een soort loon,' rekende Adela in haar hoofd uit.

Met het plan in haar hoofd ging het meisje op zoek naar haar broer. Dat was overigens niet zo moeilijk, want de zestienjarige quasi-soldaat ontsnapte niet aan de aandacht van de matrozen en Adela kwam hem tegen, omringd door een krappe kring in het midden van het hok.

- Naar mij toe. En wel onmiddellijk,” beval ze, terwijl ze boze blikken wierp op iedereen die zich durfde te verzetten.

- We moeten praten, heel serieus - haar broer, die de ernst van de situatie aanvoelde, probeerde het gesprek niet eens te ontlopen.
- Ik kom eraan. Laat me gewoon mijn fietstas nemen - antwoordde hij met duidelijke bezorgdheid.

De twee gingen het dek op en op zoek naar een plek waar ze konden overleggen zonder nieuwsgierige oren, gingen ze naar de boeg, vlak bij de boegspriet. Daar schetste Adela, terwijl ze tegen de gedachte vocht om haar broer overboord te gooien, haar plan aan hem en zei dat hij de wachtmaker moest zoeken terwijl zij met de kapitein zou praten.

- En onthoud, geen dwaasheden. We hebben genoeg problemen gehad voor één dag,' grinnikte ze terwijl ze wegliep.
- Kom zo snel mogelijk naar de eetzaal. En probeer me maar eens naar je te laten zoeken! - foeterde ze.

Op dit moment wilde Conrad niets liever dan uit de buurt van zijn zus zijn en haar niet op haar zenuwen werken, dus het kwam niet eens in hem op om haar bevelen niet te gehoorzamen. Met deze houding liep hij snel weg in de richting van de officiersvertrekken.

- Eindelijk een moment rust,' dacht Adela.
- Alles gepland en onder controle. Nu hoeven we alleen nog maar het plan uit te voeren en te bidden voor het beste.

Met een iets betere instelling liep ze naar de hut, maar in plaats van naar binnen stapte ze de navigatiebrug op, waar ze de kapitein gebogen over kaarten en orders aantrof.

- Goedemorgen," zei ze, "Omdat we op dit schip zijn en het niet kunnen verlaten, zijn we gekomen om te informeren naar een vacature en te onderhandelen over ons salaris.

De kapitein, duidelijk uit zijn ritme geslagen door de onstuimige toon van het meisje, antwoordde dat ze als verpleegster kon werken en zich in de ziekenboeg moest melden, terwijl haar broer een plaats als voorman zou vinden bij de onderofficier.

- Wat de betaling betreft, jullie krijgen allebei veertig shilling aan het eind van de reis,' zei hij met een stem die aangaf dat hij deze ontmoeting wilde beëindigen.

Adela was tevreden met het verloop van het gesprek en ging naar haar broer, die, zo bleek, al een gesprek had weten te voeren over de verdeling van zijn taken.

- En, hoe is het je vergaan? - vroeg Conrad verlegen - Hebben we geld?
- Pas als we aan wal zijn. Concentreer je nu op je taken en ik smee je niets stoms te doen - Adela's toon verraadde niet de uitzinnige passie die haar zojuist nog in haar greep had bij de gedachte alleen al aan het gedrag van haar broer.

Dus gingen ze allebei op de achtersteven zitten en vergaten even de ontberingen van de dag, kropen tegen elkaar aan en keken naar het silhouet van hun thuiskust dat achter de horizon verdween. De zee was kalm en een lichte nachtbries vulde zachtjes de lijnen van de zeilen. Wat ze echter allebei niet hadden verwacht, was dat de komende maanden tot de moeilijkste en angstaanjagendste zouden behoren die ze tot nu toe hadden meegemaakt. [foto 4]

Ze zeilden dagen en nachten en voerden de nu nog lichte taken uit die de kapitein hen vele weken geleden had toegewezen. Hun zongebruinde teint rekte hun knokige wangen uit door het beperkte voedsel. Terwijl ze door de Deense zeestraat voeren, nam de spanning aan boord van het schip, vanwege de dreigende oorlog, zienderogen toe. De wind en

ook de wind en de golven die resulteerden in zeeziekte voor verschillende soldaten, waaronder Adela's broer. Afgezien van de onaangenaamheden die de natuur veroorzaakte, was de bemanning echter niet betrokken bij serieuze gevechten, afgezien van geïsoleerde schermutselingen die leken op het afvuren van waarschuwingsschoten. Dit stond allemaal op het punt te veranderen toen de Norna - de naam van het schip verwijst naar Noorse godinnen van het lot en sprak Adela bijzonder aan - de wateren van het Engelse Kanaal binnenvoer. Het was vroeg in de ochtend. In het begin zagen ze alleen maar vuurtorens boven het water; het leek alsof ze een haven binnenvoeren. Ze wisten echter dat het Hanze- en Engelse schepen waren die lagen te slapen voor de komende strijd. Terwijl de nacht plaatsmaakte voor de dag, begonnen ze de geluiden van de voorbereiding op de strijd te horen. Het gekletter van kanonnen die in positie werden gebracht, het gekletter van ketellappers die kogels en kisten buskruit droegen en de bevelen van officieren die vanaf hoge posities op het dek werden geroepen, vervingen de lethargische, bijna idyllische maanden van de eerdere zeiltochten. Het leek alsof de strijd elk moment kon beginnen.

Het schip was in rep en roer, matrozen en soldaten haastten zich naar hun gevechtsposten en Adela zocht haar toevlucht in de ziekenboeg als medische hulp, waar ze wachtte op de aanstormende golf gewonden. De lucht was onbewolkt en de bloederige zonsopgang leek het lot te bespotten van heel wat matrozen, die vol afgrijzen staarden naar de aanstormende Engelse vloot, die in aantal de Hanzevloot evenaarde.

...

De periode van wachten werd onderbroken door een plotselinge knal en het gerommel van de mast dat werd gebroken door een inkomend salvo. Kort daarna kwam een Engels carrack in een melkwitte mist aan stuurboordzijde van de Norna tevoorschijn. De zijanten van haar gigantische romp waren volledig bedekt met ambrosia, waarin de contouren van grote gietijzeren kanonnen en mortieren te zien waren. Af en toe lichtte een van de boringen op met een gele explosie van zwart kruit.

van zwart buskruit, en weer viel er een regen van granaten op het schip uit Danzig.

Aan dek heerste chaos. Artilleristen haastten zich naar hun posten, voormannen droegen granaten en kruitvaten en Adela en de rest van de medici verzorgden gewonde bemanningsleden. Boven al deze commotie probeerden de kapitein en zijn officieren zonder succes de situatie onder controle te houden. Met veel moeite slaagden ze erin salvo's naar de Engelsen te coördineren.

Deze verbleekten echter in vergelijking met de vuurkracht waarover de troepen van het koninkrijk beschikten. De kapitein gaf het bevel om terug te trekken en koos de enige veilige richting - het westen. Verrast door de plotselinge aanval hadden de matrozen geen tijd om de zeilen volledig te ontrollen en het oorlogstuig bestookte het schip voortdurend met meer golven lood. Steeds meer mensen vielen ten prooi aan de granaten en de dokmeesters konden het water dat door de gaten in de romp naar binnen stroomde niet meer uit het schip blijven peuteren. Pas na meer dan een half uur hopeloos vechten werd de hele tuigage op zijn plaats gezet en begon de kleinere koga, dankzij zijn behendigheid,

het schip vanaf de eilanden te ontwijken, met de wind mee in zo'n scherpe hoek dat de karaka het gewoon niet kon bijhouden. Na een ongebruikelijk lang uur van achtervolging gaf het schip met de vlag van het koninkrijk Engeland het gevecht op en voer, na een snelle draai van de achtersteven, richting thuishaven. Het verdween al snel in de dichte mist en het enige spoor van zijn aanwezigheid was de alomtegenwoordige vernieling aan boord van het Hanze schip met de naam van de Noorse godinnen van het lot. De Norna verkeerde in een deplorabele staat. Gerafelde zeilen, die meer deden denken aan oude lakens dan aan de tuigage van een eens zo mooi schip, hingen grimmig aan roeren en gieken. Lekken en gaten in de romp bleven water binnenlaten ondanks de enorme hoeveelheid werk die erin was gestoken en er was geen manier om de romp in het water te repareren. We kunnen gerust stellen dat het schip niet geschikt was om verder te vechten en dat er zo snel mogelijk een vriendelijke haven moest worden gevonden. Ontsnapping dwong de kapitein zo ver westwaarts te varen dat zijn schip aan de poorten van Biscayne Bay belandde. Van daaruit was de dichtstbijzijnde haven die een schip van dit kaliber kon ontvangen de oude Franse havenstad La Rochelle. Zonder nog een moment te treuzelen, stouwde Norna de restanten van haar zeilen op en voer ze recht richting het bijna zichtbare land.

Adela was in shock. Nog nooit in haar leven had ze zoveel dood en lijden op één plek gezien. Tijdens de hele strijd had ze zich in het zweet gewerkt om te helpen met het stapelen van de gewonden en dode soldaten in aparte kamers en het aankleden van de gewonden die nog gered konden worden. Eerst begreep ze niet waarom de hoofdverpleegster haar niet alle mensen liet aankleden die hulp nodig hadden, maar naarmate het aantal gewonden toenam, drong het tot haar door dat ze niet de tijd of de middelen had om iedereen te helpen die hulp nodig had. Een paar uur na de slag, toen de kapitein iedereen achter zich verzamelde om de doden te eren, ontmoette Adela haar broer. Ze was erg blij hem te zien, want hij was gezond en wel. Eerst herkende hij Adela niet, want haar hele gezicht was bevuild met bloedvlekken.

- Gaat het wel goed met je? - vroeg Adela door haar tranen heen.
- Alles is goed - antwoordde Conrad en hij omhelsde zijn zus.
- Binnenkort kunnen we eindelijk aan land gaan en papa's vrienden zoeken - zei Adela hoopvol.
- Er is nog niets zeker - waarschuwde Conrad - Kijk hoe het

schip.

Na een gesprek vol hoop voor de toekomst, vervulde een gevoel van geluk hen, maar uiteindelijk overleefden ze de verschrikkelijke strijd. Blij gingen ze met de andere matrozen en soldaten naar hun laatste maaltijd op zee. De volgende ochtend zouden ze in de haven van La Rochelle zijn. Iedereen op het schip verlangde al naar het vasteland en het vermaak dat de haven bood, dus werd het diner in stilte gegeten en gingen ze naar hun posten.

HOOFDSTUK 4

La Rochelle. Na een lange en vermoeiende reis waren Adela en Conrad eindelijk naar deze plek gevaren. Ze waren vol hoop, hoewel hun situatie niet gemakkelijk was. De brief

die ze eerder hadden ontvangen, gaf hen echter uitzicht op de toekomst. Roland wachtte hen op in de haven, met wie ze naar zijn landgoed gingen.

Roland was hun laatste redmiddel. Zijn huis, omringd door bomen en bloemen, straalde warmte en geborgenheid uit. Adela en Conrad hadden het gevoel dat ze een plek hadden gevonden waar ze hun leven opnieuw konden definiëren. Gesteund door Roland's vriendschap hadden ze de kans om hun leven opnieuw op te bouwen en hun dromen te verwezenlijken.

Nadat ze over de drempel was gestapt, had Adela hetzelfde gevoel als in Gdansk. Ze wist al dat ze zich hier thuis zou voelen. Roland liep voor haar en haar broer uit en leidde hen dieper het huis in.

- Hans! Leid onze gasten rond! - riep de man, en de gesproken naam deed Adela's herinneringen terugkeren.
- Nee, dat is onmogelijk - Adela bracht haar gedachten snel tot zwijgen.

Maar toen werd het onmogelijke mogelijk en een bekend silhouet begon de houten, licht krakende trap af te dalen. Het haar van de jongen glinsterde in het zonlicht en toen twijfelde Adela niet langer. Toen hun blikken elkaar ontmoetten, gaf ook zijn blik aan dat hij het meisje herkende.

- Adela, ben jij het echt? - Hans klonk anders dan toen ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Het was niet verwonderlijk, maar iets in Adela's hart prikte. Ze begon zich af te vragen of ze Hans nog wel kende.
- God, ik dacht echt dat ik je nooit meer zou zien - toen liep hij naar haar toe en omhelsde haar, en alle zorgen verlieten Adela. Het was nog steeds de Hans die ze zich herinnerde.

Hoewel Hans hen alleen maar zou rondleiden door het huis, veranderde hun ontmoeting in een lang gesprek over het leven, de dood en al het andere dat ze elkaar niet konden zeggen tijdens hun scheiding. Dit wekte een veelheid aan emoties op bij Adela. Eerst kon ze niet geloven dat Hans familie was van Roland. Vreugde steeg op in de jonge vrouw bij het zien van de jongeman voor wie ze ooit een diepe genegenheid koesterde, maar met wie het lot haar had gescheiden. Hans, die Adela zag, kon zijn ontroering ook niet verbergen.

Hans ontmoeten was als terugkeren naar het verleden, naar een tijd waarin het leven eenvoudiger was. Adela en Hans hernieuwden snel hun band, haalden herinneringen op aan vroeger, en Conrad keek met een zachte glimlach naar deze scènes, blij dat zijn zus in deze moeilijke situatie iemand had gevonden die dicht bij haar stond.

Na verloop van tijd werden de gesprekken tussen de jonge mensen steeds persoonlijker. Ze vertelden elkaar over hun ervaringen, over de moeilijke beslissingen die ze moesten nemen en over hun dromen. Adela deelde haar angsten over de toekomst met Hans en Hans vertelde over zijn strijd om te overleven in een veranderende wereld.

Het meisje gaf hem berichten over haar vader en de moeilijke tijden die ze hadden meegemaakt. Hans sprak op zijn beurt over zijn worstelingen en hoe hij zijn plaats in de wereld probeerde te vinden. Hun band werd vernieuwd en er werd een nieuw vuur ontstoken in de harten van hen beiden. [foto 5]

HOOFDSTUK 5

De avond viel over La Rochelle en de hemel was bedekt met sterren. Adela en Hans besloten een wandeling te maken. Ze liepen langs de kust. Ze praatten over hun gedeelde verleden. Het geluid van de golven en de zachte bries brachten steeds meer herinneringen boven. Het was een geweldig gevoel om iemand, waarvan je maandenlang alleen maar kon dromen, eindelijk binnen handbereik te hebben. Hans keek Adela aan en alles wat ze voelden werd weerspiegeld in zijn ogen. Hun band werd steeds sterker en hun momenten samen waren voor beiden onbetaalbaar.

Na verloop van tijd werd La Rochelle een nieuw thuis voor Adela en Conrad, een plek waar ze het geluk weer konden vinden. Adela, Conrad en Hans gingen samen uitdagingen aan en hun verhaal kreeg nieuwe hoofdstukken, vol hoop, liefde en vastberadenheid.

Op een nacht, toen de hemel onbewolkt was en de sterren helder schenen, besloot Adela dat ze een plan dat ze al heel lang in haar hoofd had, moest uitvoeren. Ze wilde een kruidenapotheek openen in La Rochelle, waar ze lokale medicijnen konden verkopen. Ze voelde dat dit hun kans zou zijn om een nieuwe start te maken, om hun leven weer op te bouwen na hun verlies.

Ze vertelde Hans enthousiast over haar idee, die ook opgetogen was. Ze waardeerde het dat haar ideeën erkenning kregen en dat ze de kans kreeg om ze te verwezenlijken, waardoor de droom om mensen te helpen die geen kans hebben om hulp te krijgen werkelijkheid werd.

- Dit is een geweldig idee, Adela! Ik wist al toen ik je ontmoette dat je meer van het leven wilde dan comfort en jouw gemak,” zei hij en zijn ogen glinsterden toen hij zag hoe zijn geliefde in zo'n korte tijd volwassen was geworden.

Adela glimlachte.

- 'Maar we moeten de juiste plek vinden en het geld krijgen om de zaak te beginnen,' knikte Hans.
- Roland kan ons helpen. Hij kent veel mensen in de stad, misschien kent hij iemand die ons kan steunen. Zo'n initiatief gaat niet zonder veel publiciteit.

Al snel gingen Adela en Hans naar Roland om hun idee aan hem voor te leggen. Met een glimlach op zijn gezicht luisterde Roland aandachtig naar hen.

- Dit is een geweldig initiatief! Ik help jullie graag bij deze onderneming,” zei hij met een enthousiaste stem.

Met Roland's hulp begonnen Adela en Hans met het plannen van hun apotheek. Samen zochten ze naar een geschikte plek om te huren en spraken ze ook met lokale kruidendokters om een samenwerkingsverband op te zetten. Met de dag kwamen ze dichterbij de verwezenlijking van hun droom.

Terwijl de winkel vorm kreeg, voelde Adela dat haar leven opnieuw begon. Ze was vol energie en hoop. Door hard te werken en vastberaden te zijn, konden ze een kleine apotheek openen in Grand Rue, die al snel populair werd in La Rochelle. De bewoners waardeerden de openheid en vriendelijke sfeer die Adela en Hans creëerden. [Afbeelding 6]

Het leven bracht echter zijn eigen verrassingen met zich mee. Hoewel de winkel floreerde, worstelde Adela nog steeds met gedachten aan haar vader en zijn dood. Het kwam vaak

voor dat ze 's nachts wakker werd met gevoelens van verdriet en verlangen. Ze wist dat ze sterk moest zijn voor Conrad en Hans, maar soms voelde ze dat het te veel was.

Op een avond, toen ze de winkel aan het sluiten waren, zat Adela op de trap en begon te huilen. Hans merkte haar verdriet en ging naast haar zitten.

- Wat is er aan de hand, Adela? - vroeg hij en zijn stem was warm en vol bezorgdheid.
- Ik moet steeds aan mijn vader denken,' antwoordde ze terwijl ze haar tranen wegveegde.
- Soms heb ik het gevoel dat ik hem in de steek heb gelaten, dat ik niet genoeg heb gedaan om hem te helpen - Hans sloeg zijn arm om haar schouder
- Zo mag je niet denken. Je hebt alles gedaan wat je kon. Je vader was trots op je, en nu moet je voor jezelf en voor Conrad leven. Adela keek in zijn ogen en daarin zag ze begrip en steun.
- Dank je, Hans. Je aanwezigheid betekent veel voor me - hun blikken ontmoetten elkaar en Adela voelde hun band nog sterker worden.

Na verloop van tijd begon Adela plezier te vinden in haar dagelijkse karweitjes en begon ze zelfs over de toekomst te dromen. Een wereld die ooit grijs en hopeloos had geleken, werd nu kleurrijker. Met de steun van Hans en Conrad beseftte Adela dat het leven ook na een verlies mooi kon zijn.

Toen de kersttijd naderde, besloot Adela een klein feestje te organiseren. Ze wilde iedereen bedanken die haar had gesteund. Met de hulp van Hans en Conrad bereidden ze heerlijk eten.

Op de dag van het feest zat het huis vol met mensen. De mensen van La Rochelle kwamen om dit speciale moment te vieren. Adela was blij om de glimlach op de gezichten van haar klanten en vrienden te zien. Op dat moment realiseerde ze zich dat ze iets speciaals hadden gebouwd - een plek die mensen samenbrengt en vreugde geeft. 's Avonds, toen de gasten weg waren, ging Adela met Hans en Conrad zitten om de dag samen te vatten.

- Het was een geweldige avond," zei ze glimlachend.
- Ik heb het gevoel dat we echt aan een nieuw hoofdstuk in ons leven beginnen. Hans knikte met zijn hoofd.
- Dit is nog maar het begin. Adela keek naar haar broer, die glimlachend knikte. Op dat moment wist ze dat ondanks alle ontberingen die ze hadden meegemaakt, ze elkaar hadden en dat was genoeg.

Toen de avond viel en de sterren de hemel verlichtten, voelde Adela dat ze eindelijk op de goede weg was. Samen met Hans en Conrad vormden ze een gezin dat elkaar bij elke uitdaging steunde. Dag na dag werd La Rochelle hun thuis, een plek waar ze opnieuw het geluk konden vinden en lang verloren vrede.

Adela, Conrad en Hans steunden elkaar. Elk van hen kon volledig op de andere twee rekenen. Samen konden ze lachen, werken, maar ook huilen op een moeilijk moment. De relatie tussen de jongeren was vol hoop, liefde en steun. Elke nieuwe ervaring, elke moeilijkheid die ze overwonnen, bracht hen dichter bij elkaar en hun relatie werd sterker

en sterker.

Hierdoor vond Adela haar plaats in La Rochelle, waar de rivier en de zee elkaar kruisten. Na verloop van tijd ontdekte ze dat haar mogelijkheden geen grenzen hadden. Haar band met haar broer is onbreekbaar en haar liefde voor Hans is haar kostbaarste schat. Samen met Hans en Conrad was ze klaar voor de toekomst, wat het lot haar ook zou brengen.

Vertaald met DeepL.com (Pro-versie)